

David Baldacci
De verraders

Band 1

2009
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

1

Zoals altijd stond Harry Finn om halfzeven op. Hij zette koffie, deed de achterdeur open om de hond zijn ochtendwandeling door de achtertuin te laten maken, nam een douche, schoor zich, maakte de kinderen wakker en hield vervolgens een halfuur lang toezicht op de gecompliceerde operatie van het ontbijt en aanstalten maken om naar school te gaan. Terwijl er haastig wat boterhammen naar binnen waren gewerkt, rugzakken en schoenen waren omgehangen en aangetrokken, en ruzies waren begonnen en weer beslecht, was Finns vrouw ook uit bed gekomen, en hoewel ze er nog slaperig uitzag, was ze paraat voor haar zoveelste dag als moeder annex chauffeur van drie kinderen, onder wie een vroegwijze tienerjongen met een onafhankelijke instelling.

Harry Finn was in de dertig, met een nog jongensachtig gezicht en een paar blauwe ogen die weinig ontging. Hij was jong getrouwd, hield van zijn vrouw en drie kinderen en voelde zelfs oprechte genegenheid voor de hond, een niet bepaald raszuivere labrador met flaporen die George heette. Finn was 1,82 meter lang, en zijn lange armen en pezige lijf bezorgden hem zowel snelheid als uithoudingsvermogen. Hij ging gekleed in zijn gebruikelijke verschoten

spijkerbroek en een los daaroverheen hangend overhemd. Met zijn ronde brilletje en zijn intelligente, wat in zichzelf gekeerde gezicht, zag hij eruit als een accountant die ervan genoot om na een lange dag vol cijfertjes naar Aerosmith te luisteren. Hoewel hij verbazingwekkend atletisch was, was hij in wezen een scharrelaar, iemand die op een heel ongeregelde manier zorgde voor brood op de plank en iPods in de oren van zijn kinderen. En hij was goed in wat hij deed. Er waren maar heel weinig mensen die deden wat hij deed en daarbij in leven wisten te blijven.

Hij kuste zijn vrouw, omhelsde zijn kinderen, zelfs de tiener, pakte de plunjezak die hij de vorige avond naast de voordeur had gezet, stapte in zijn Toyota Prius en reed naar het aan de Potomac gelegen National Airport, vlak buiten Washington. Officieel heette de luchthaven al sinds enige tijd Ronald Reagan Washington National Airport, maar voor de inwoners van Washington zou het altijd gewoon bekend blijven staan als het National. Finn zette zijn auto in een van de parkeervakken naast de hoofdterminal, een gebouw dat voornamelijk opviel door een reeks onderling verbonden koepels die de architect had afgekeken van Thomas Jeffersons geliefde landhuis Monticello. Met zijn plunjezak in de hand sjokte hij over een overdekte voet-

gangersbrug het gebouw binnen. In een toilethokje ritste hij de plunjezak open en trok een zwaar blauw jack met reflecterende stroken op de mouwen aan, plus een bijpassende blauwe broek. Daarna hing hij een oranje oorbeschermer om zijn nek en speldde een officieel aandoend identiteitsbewijsje op zijn jack.

Hij wist door de veiligheidscontrole te komen door zich aan te sluiten bij een kudde luchthavenmedewerkers die een voor een door een 'speciale' controlepost sjokten, waar de controle merkwaardig genoeg minder streng was dan bij de passagiers. Toen hij eenmaal door de controle was, liep hij nonchalant achter een andere medewerker aan door een beveiligde deur het asfalt op. De man hield de deur zelfs voor hem open.

'In welke ploeg werk jij?' vroeg Finn, en de man vertelde het hem.

'Ik begin net,' zei Finn. 'En dat zou helemaal niet erg zijn, als ik niet de halve nacht was opgebleven voor die verdomde American football-wedstrijd.'

'Ik weet er alles van,' zei de man instemmend.

Finn rende snel de metalen trap af en liep naar een 737 die werd klaargemaakt voor een korte vlucht naar Detroit, en van daaruit naar Seattle.

Onderweg kwam hij verschillende mensen tegen, onder wie iemand die in een tankwagen reed, twee

mensen die een rij bagagewagentjes bestuurden en een monteur die de wielen van het toestel aan het inspecteren was. Niemand sprak hem aan want hij zag eruit alsof hij het volste recht had om hier te zijn en gedroeg zich ook zo. Terwijl hij zijn koffie opdronk, liep hij een rondje om het vliegtuig.

Daarna liep hij naar een Airbus A320 die binnen een uur onderweg zou zijn naar Florida. Er stond een rij bagagewagentjes naast geparkeerd. Met een geoefende beweging trok Finn een klein pakketje uit zijn jack en schoof het in een zijvak van een van de hoogopgestapelde tassen. Daarna liet hij zich naast de wielen van het landingsgestel op zijn knieën zakken en deed alsof hij het bandenprofiel controleerde. Omdat hij de uitstraling had van iemand die hier volkomen thuishoorde, was er ook nu weer niemand die ook maar enige aandacht aan hem besteedde. Een minuut later stond hij met iemand van het grondpersoneel wat te praten over de kansen van de Washington Redskins en het beroerde toekomstperspectief voor de harde werkers in de luchtvaart-industrie.

‘Iedereen heeft het zwaar,’ zei hij. ‘Behalve de hoge heren natuurlijk. Die graaiers weten gewoon niet waar ze het geld moeten laten.’

‘Zo is het maar net,’ zei de andere man en ze stootten met hun knokkels tegen elkaar om plechtig te

bezegelen dat ze het hartgrondig met elkaar eens waren over de hebzucht van de genadeloze graaiers die het in het bepaald niet zachtaardige luchtruim voor het zeggen hadden.

Finn merkte op dat het achterste vrachtluik van het toestel naar Detroit nu openstond. Hij wachtte tot de wagentjes wegreiden om de bagage op te halen en klom toen op de naast het toestel geparkeerde bagagelift, kroop door het luik het toestel binnen en dook weg in zijn schuilplaats. Die had hij van tevoren al uitgezocht door de bouwtekeningen van de 737 te bestuderen. Die waren niet moeilijk te krijgen, als je wist waar je moest zoeken en het was duidelijk dat Finn dat wel wist. Uit openbare bronnen op internet was hij ook te weten gekomen dat dit toestel maar halfvol zou zijn, en dus zou zijn gewicht achter in het toestel geen punt zijn.

Terwijl hij in elkaar gedoken in zijn schuilplaats lag, werd het toestel volgestouwd met zware koffers, tassen en gestreste passagiers. Daarna steeg het op en zette koers naar Detroit. Finn lag rustig in het laadruim, waar een normale luchtdruk werd bewaard, al was het hier wel wat koeler dan in de hoofdcabine, zodat hij blij was dat hij een dik jack aanhad. Ongeveer een uur nadat het was opgestegen, landde het toestel weer en taxiede naar de gate. Een paar minuten later ging het vrachtluik open en werd de bagage

uitgeladen. Toen de laatste koffer was weggehaald, bleef Finn geduldig nog een tijdje liggen wachten voordat hij tevoorschijn kwam en voorzichtig door het open achterluik tuurde. Er waren mensen in de buurt, maar niemand keek zijn kant op. Hij liet zich uit het vrachtluik zakken en plofte op het asfalt. Een minuut later zag hij een paar beveiligingsmensen zijn kant uit komen. Ze hadden bekers koffie bij zich waar ze zo nu en dan een slok uit namen en waren druk met elkaar in gesprek. Hij trok een boterhamzakje uit zijn zak, viste er een dubbele boterham met ham uit en terwijl hij van het toestel wegliep, nam hij een hap.

Toen hij de twee beveiligingsmensen passeerde, knikte hij hun toe. 'Drinken jullie echte koffie of is dat koffie verkeerd, koffie half mét en half zonder cafeïne of koffie met karamelsmaak en een aromatisch scheutje van god mag weten waterin?' Hij lachte met een mond vol hamsandwich. De twee beveiligingsmensen grinnikten ook en Finn liep weg. Hij stapte het terminalgebouw binnen, liep naar een toilet, trok zijn jack uit, deed zijn oorbeschermers en badge af en liep naar het bureau van de luchthavenbeveiliging.

'Ik heb een bom in een tas gestopt die vanochtend op National Airport in een A320 is geladen,' vertelde hij de politieman aan de balie. 'En ik ben hier net

naartoe gekomen in het laadruim van een 737 uit Washington. Ik had dat toestel zo kunnen neerhalen.'

De verbijsterde politieman droeg op dat moment geen wapen, en dus dook hij over de balie om Finn tegen de grond te werken. Finn deed keurig een stapje opzij, zodat de man langs hem heen schoot en languit op de vloer smakte, waar hij luid om hulp brullend bleef liggen. Andere agenten kwamen de achterkamer uit gestroomd en liepen met getrokken pistool naar hem toe. Maar toen had Finn zijn geloofsbrief al tevoorschijn gehaald.

Op dat moment vloog de deur van het kantoor open en kwamen drie mannen met lange passen naar binnen gelopen. Alle drie hielden ze hun federale badge zo hoog dat het net een koninklijke scepter was.

'Homeland Security,' blafte een van hen. Hij wees naar Harry Finn. 'Deze man werkt voor ons. En iemand hier zit tot aan zijn nek in de stront.'

2

'Goed gedaan, Harry, zoals gebruikelijk,' zei het hoofd van het Homeland Security-team een tijdje later terwijl hij Finn op zijn rug sloeg. De duidelijke gaten in de luchthavenbeveiliging die Harry Finn

zojuist had aangetoond, waren bekendgemaakt aan iedereen die daarvan hoorde te weten, er waren mensen uitgekafferd, rapporten ingediend, e-mailtjes afgevuurd en mobiele telefoonbatterijen helemaal leeggezogen. Over het algemeen zou het ministerie van Binnenlandse Veiligheid, ofwel het Department of Homeland Security (DHS), Finn geen opdracht hebben gegeven om de beveiliging van een luchthaven te doorbreken, want dat was het domein van de FAA en die vond het beslist niet goed dat iemand anders zich daarmee bemoeide. Finn vermoedde dat dat kwam omdat de jongens van de FAA maar al te goed wisten hoeveel gaten er in het systeem zaten, en vooral niet wilden dat buitenstaanders dat ook in de gaten zouden krijgen. Maar hoe het ook zij, de mensen van DHS waren erin geslaagd om toestemming te krijgen voor deze operatie, en ze hadden Finn uitgekozen om de trekker over te halen.

Finn was geen werknemer van DHS. De firma waar hij voor werkte, was door het ministerie ingehuurd om de beveiliging van allerlei overheidsinstallaties en risicogevoelige particuliere faciliteiten in het hele land te onderzoeken op betrouwbaarheid. Dat deden ze met behulp van een zeer praktische en confronterende methode: op alle manieren die ze maar konden bedenken probeerden ze de beveiliging van die instellingen te doorbreken. DHS deed vaak aan dit

soort outsourcing. Het departement had een jaarlijks budget van ongeveer veertig miljard dollar en ze moesten al dat geld toch ergens aan besteden. Finns firma pikte daar ook een graantje van mee. Het was maar een klein graantje, maar zelfs een zeer bescheiden deel van tientallen miljarden is nog steeds een uitstekende bron van inkomsten.

Onder normale omstandigheden zou Finn de luchthaven hebben verlaten zonder te vertellen wat hij had gedaan, en dan naderhand pas zijn kaarten op tafel leggen. Maar het was duidelijk dat DHS er echt schoon genoeg van had dat de Amerikaanse luchthavens zo slecht beveiligd werden, en omdat het ministerie daar een stevig statement over wilde maken, had Finn opdracht gekregen om bij de beveiliging naar binnen te lopen en zijn misdrijf op te biechten, zodat de medewerkers van DHS op spectaculaire wijze achter hem aan het bureau binnen konden stormen om daar enorm veel herrie te schoppen. De media zou het water in de mond lopen, de luchtvaartindustrie zou zwaar aangeslagen zijn en DHS zou een uiterst efficiënte en heroïsche indruk maken. Daar bemoeide Finn zich echter niet mee. Hij gaf geen interviews en zijn naam stond nooit in de krant. Hij deed gewoon rustig zijn werk.

Wel zou hij naderhand een follow-up briefing houden voor de beveiligingsmensen die hij zojuist de